

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/142/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212233757
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1212233757.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej, v právnej veci žalobkyne: W.. S.. D. K., L.. XX.X.XXXX, M. XX, P., zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s.r.o., Záhradnícka 51, Bratislava, IČO :47 234 318, proti žalovaným : 1./ NIMAG, s.r.o., Prievozská 4/B, Bratislava, IČO: 31 337 775, zastúpený KURÁŇ & MARKOVÁ, advokátska kancelária, s.r.o., Kresánkova č. 8, Bratislava, IČO : 36 769 771, 2./ W.. I. I., L.. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. XXXX/X, J., zastúpený JUDr. Hynková Helena, advokátka, Radničné nám. 7/B, Bratislava, IČO : 31 783 635, za účasti intervenienta na strane žalovaných : Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO: 00 151 700, o náhradu škody, na odvolanie žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II č. k. 12C/156/2012-401zo dňa 10.novembra 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeňuje tak, že žalobkyni, žalovanému 2./ nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

Žalobkyni , žalovanému 2./ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie rozhodol tak, že : I. Súd konanie voči žalovanému 1./ a žalovanému 2./ zastavuje. II. Žalovanému 1./ voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznáva. III. Žalovaný 2./ má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 06.12.2012 sa žalobkyňa od žalovaných 1./, 2./ domáhala náhrady spôsobenej škody v dôsledku dopravnej nehody. Žalobkyňa vzala podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 20.10. 2020 žalobu voči žalovaným 1./ a 2./ v celom rozsahu späť a žiadala konanie zastaviť. Späťvzatie žaloby odôvodnila žalobkyňa tým, že medzi žalobkyňou, žalovaným 1./ a intervenientom bola uzatvorená Dohoda o urovaní (ďalej len „Dohoda“),, v ktorej uvedené sporové strany dospeli ku konsenzu o rozsahu a výške náhrady škody v dôsledku dopravnej nehody. Zmluvné strany predmetnej Dohody o urovaní sa dohodli, že žiadna zo strán si nebude uplatňovať náhradu trov konania. Žalovaný 2./ podaním zo dňa 6.11.2020 uviedol, že si uplatňuje nárok na náhradu trov konania, nakoľko od podania žaloby nie je vo veci pasívne legitimovaný a aj z uzatvorenej Dohody medzi žalobcom a žalovaným 1./ vyplýva, že mu voči žalobkyni nevznikli žiadne záväzky.

1.2. Svoje rozhodnutie v časti zastavenia konania odôvodnil ustanoveniami § 144 , § 145 ods. 1 , § 146 ods. 1 C.s.p., keď s poukazom na späťvzatie žaloby v celom rozsahu súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami konanie vo veci zastavil, pričom súhlas žalovaných 1./ a 2./ so späťvzatím žaloby nezisťoval, nakoľko by bol neúčinný.

1.3. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenie § 256 ods. 1 C.s.p.. Pokiaľ ide o nárok na náhradu trov konania žalobkyňa by mala právo na náhradu trov konania voči žalovanému 1./, nakoľko ako je zrejmé z Dohody o urovnaní predloženej súdu, tak žalovaný 1./ sa zaviazal žalobkyni plniť po podaní žaloby. Žalobkyňa tak procesne nezavinila zastavenie konania voči žalovanému 1./ a mala by voči nemu procesný nárok na náhradu trov konania. Nakoľko však sama žalobkyňa vyslovene uviedla, že si nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 1./ neuplatňuje, tak jej súd právo na náhradu trov konania voči žalovanému 1./ nepriznal.

1.4. Pokiaľ ide o žalovaného 2./ súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa ničím nepreukázala, že žalovaný 2./ procesne zavinil zastavenie konania napr. tým, žeby po podaní žaloby čokoľvek žalobkyni plnil. Teda je zrejmé, že voči žalovanému 2./ sa žalobkyňa nedomohla ničoho a preto je vo vzťahu k posúdeniu zavinenia zastavenia konania voči žalovanému 2./ poukaz žalobkyne na rozhodnutia súdov irelevantný a platí iba vo vzťahu k žalovanému 1./ a nie k žalovanému 2./ Žalovaný 2./ netvorí so žalovaným 1./ žiadne procesné spoločenstvo. Žalobkyňa ničím súdu nepreukázala, žeby jej po podaní žaloby žalovaný 2./ čokoľvek z jej žalobou uplatneného nároku plnil a táto skutočnosť nevyplýva ani z predloženej Dohody o urovnaní uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným 1./ Vzhľadom na to, že žalobkyňa procesne zavinila zastavenie konania tým, že zobrala žalobu voči žalovanému 2./ späť, pričom nijako nepreukázala, žeby bola žaloba voči žalovanému 2./ podaná dôvodne, má žalovaný 2./ nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni.

2. Proti tomuto uzneseniu a to proti výroku III. podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala aby odvolací súd napadnutý III. výrok zmenil tak, že žalovanému 2./ voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznáva. Poukázala na odôvodnenie napadnutého uznesenie s ktorým nesúhlasila a namietala nesprávne právne posúdenie veci. V predmetnej veci došlo k späťvzatiu žaloby v celom rozsahu z dôvodu uzavretia Dohody o urovnaní ktorá nadobudla účinnosť dňa 12.10.2020. Dohoda bola výsledkom mimosúdnych jednaní a v dohode strany dospeli ku konsenzu o rozsahu a výške náhrady škody, ktorá vznikla v dôsledku dopravnej nehody zo dňa 9.12.2010, ako aj o náhrade trov právneho zastúpenia. Žalovaný 1./ sa zaviazal v dohodnutej výške prostredníctvom intervenienta Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., uhradiť žalobkyni náhradu bodového ohodnotenia bolestného, bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, liečebných nákladov, ušlého zisku a vecnej škody a žalobkyňa sa zaviazala po splnení povinností žalovaného 1./ zobrať žalobu v celom rozsahu späť. Zmluvné strany Dohody sa zhodli, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania a tento nárok si nebudú uplatňovať.

2.1. Ďalej uviedla, že zodpovednosť žalovaného 2./ za škodu spôsobenú žalobkyni dopravnou nehodou konštatoval Krajský súd v Bratislave v uznesení zo dňa 10.10.2019, sp. zn. 4To/58/2019. Otázka pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2./, teda otázka či v čase škodovej udalosti plnil pracovné povinnosti, nebola v konaní zodpovedaná. Žalovaný 2./ žiadnym spôsobom nepreukázal (neoznačil dôkazy), že v čase dopravnej nehody vykonával pracovné povinnosti, žalobkyňa preto nemala možnosť preukázať súdu negatívnu skutočnosť - neplnenie pracovných povinností žalovaným 2./ v čase škodovej udalosti. Dôkazné bremeno o absencii pasívnej vecnej legitímácie bolo na žalovanom 2./, ktorý ho do podania späťvzatia žaloby neuniesol, preto nemá nárok na náhradu trov konania. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Ak súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa nijako nepreukázala, žeby bola žaloba voči žalovanému 2./ podaná dôvodne poukázala nato, že hodnotenie dôvodnosti podania žaloby je otázkou hmotnoprávnou, ktorú je súd spôsobilý zodpovedať až po meritórnom prejednaní veci. Pri rozhodovaní o trovách sa nárok na náhradu trov konania po podaní späťvzatia žaloby posudzuje výlučne z procesnoprávneho hľadiska. Pasívna vecná legitímácia ako hmotnoprávna otázka sa neskúma, dôležitá je skutočnosť, či žalobkyňa bola s vymáhaním nároku úspešná alebo nie. Skutočnosť, že žalovaný 2./ nebol zmluvnou stranou Dohody, nie je dôvodovom na vznik jeho nároku na náhradu trov konania, keďže žalobkyňa nebola v konaní neúspešná a k späťvzatiu žaloby pristúpila až po odškodnení jej nárokov. Žalobkyňa tiež namietala, že nie je možné akceptovať ani tvrdenie súdu prvej inštancie o absencii procesného spoločenstva žalovaného 1./ a žalovaného 2./.

2.2. Záverom vo svojom odvolaní žalobkyňa uviedla, že v danom prípade bol daný dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p., kedy súd výnimočne, z dôvodov hodných osobitného zreteľa, (uzavretie Dohody a nepreukázanie výkonu pracovných povinností žalovaným 2./) žiadnej zo strán náhradu trov

konania neprizná. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu a všímať si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní. Pokiaľ ide o postoj strán v konaní, tu súd prihliada najmä na to, ako si strany plnili svoje procesné povinnosti; súd by mal napr. prihliadať na to, či strana uviedla skutočnosti a dôkazy už pri prvom úkone, ktorý jej patril, s výnimkou tých, ktoré uplatniť nemohla. Ustanovenie § 257 C.s.p. má slúžiť na odstránenie neprímeranej tvrdosti, teda inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. Ak teda žalovaný 2./ počas konania na súde prvej inštancie nepreukázal, že v čase dopravnej nehody vykonával svoje pracovné povinnosti, skutočnosť, že k dohode o urovaní nepristúpil neodôvodňuje jeho nárok na náhradu trov konania.

3. Žalovaný 1./,2./ a ani intervenient na strane žalovaných sa k odvolaniu žalobkyne písomne nevyjadrili.

4. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

5. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu t.j. výrok III. bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

6. Podľa § 256 ods. 1 C.s.p. ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania postr strane.

6.1. Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

6.2. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

6.3. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobou doručenu súdu dňa 06.12.2012 sa žalobkyňa od žalovaných 1./, 2./ domáhala náhrady spôsobenej škody v dôsledku dopravnej nehody. Žalobkyňa vzala podaním doručeným súdu dňa 20.10. 2020 žalobu voči žalovaným 1./ a 2./ v celom rozsahu späť a žiadala konanie zastaviť. Späťvzatie žaloby odôvodnila tým, že medzi ňou, žalovaným 1./ a intervenientom bola uzatvorená dňa 12.10.2020 Dohoda o urovaní, v ktorej uvedené sporové strany dospeli ku konsenzu o rozsahu a výške náhrady škody v dôsledku dopravnej nehody a zmluvné strany predmetnej Dohody sa dohodli, že žiadna zo strán si nebude uplatňovať náhradu trov konania

8. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že v posudzovanej veci žalobkyňa vo vzťahu k žalovanému 2./ procesne zavinila zastavenie konania v dôsledku čoho je povinná v zmysle § 256 ods. 1 C.s.p. nahradiť trovy konania žalovanému 2./ Zodpovednosť za zastavenie konania je výlučne procesného charakteru a v zásade ju nesie subjekt, ktorý svojim správaním zastavenie konania vyvolal. V prípade späťvzatia žaloby je týmto subjektom primárne žalobca, ktorý vzal žalobu späť, čím bezprostredne zapríčinil zastavenie konania. Žalovanému vzniká povinnosť nahradiť trovy konania vtedy, ak po podaní žaloby konal v zmysle žalobného petitu, čím splnil to, čoho sa žalobca v konaní domáhal a v dôsledku jeho správania sa stala pôvodne dôvodne podaná žaloba pre žalobcu bezpredmetnou, nakoľko došlo k uspokojeniu jeho nároku. V takomto prípade sa pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania prezumuje, že žaloba bola podaná dôvodne a späťvzatie žaloby bolo spôsobené správaním žalovaného, ktorému sa pričíta procesné zavinenie zastavenia konania. V posudzovanej veci je nepochybné, že žalobkyňa vzala svoju žalobu späť v celom rozsahu späť t.j. aj voči žalovanému 2./ z dôvodu uzatvorenia Dohody medzi ňou žalovaným 1./ a intervenientom na strane žalovaných. Nenastala teda situácia, že by aj žalovaný 2./ uzatvoril Dohodu, plnil žalobkyňu v zmysle žalobného petitu, preto je

potrebné procesnú zodpovednosť za zavinenie zastavenia konania voči žalovanému 2./ pričítať výlučne len žalobkyni.

9. Vzhľadom na obsah odvolania žalobkyne odvolací súd skúmal či nie sú dané dôvody nepriznania náhrady trov konania žalobcovi podľa § 257 C.s.p.. Predmetné ustanovenie je výnimkou zo zásady zodpovednosti za výsledok konania a umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa strane sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, túto náhradu nepriznal. Úvaha súdu, či ide o výnimočný prípad a či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vždy zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočnú povahu. Pri skúmaní, či sú v konkrétnej veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa, je potrebné prihliadať jednak k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán sporu, ako aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu nároku, k postoju strán pred začatím a v priebehu konania a pod., pretože iba tieto kritéria sú určujúce pri aplikácii postupu v zmysle § 257 C.s.p.. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči stranám sporu a aby neodporovalo dobrým mravom a zmyslom tohto stanovenia je teda nadmernú tvrdosť zákona, ak by rozhodnutie o trovách konania v obvyklom režime § 255 alebo § 256 ods. 1 C.s.p. bolo výnimočne neprimerané či nespravodlivé.

10. Ako už bolo uvedené žalobkyňa sa v konaní domáhala od žalovaných 1./, 2./ náhrady spôsobenej škody (23.040,-€ titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia; 80,-€ titulom nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky; 518,02€ titulom liečebných nákladov, 5.144,69€ titulom náhrady ušlého zisku; 330,64€ titulom náhrady vecnej škody) j na zdraví) v dôsledku dopravnej nehody a to od žalovaného 1./ ako prevádzkovateľa v zmysle § 427 Občianskeho zákonníka a od žalovaného 2./ ako vodiča v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka. Aj keď za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá prevádzateľ tohto dopravného prostriedku (§ 427 Občianskeho zákonníka), nie je tým vylúčená zároveň zodpovednosť vodiča motorového vozidla za škodu, ktorú spôsobil pri tej istej škodnej udalosti poškodenému porušením právnej povinnosti (§ 420 Občianskeho zákonníka). Je možné súhlasiť aj s názorom žalobkyne, že spoločnú a nerozdielnu zodpovednosť oboch subjektov vyvodila súdna prax (R 3/1984, s. 19 ods. 1 a 2), a to napriek tomu, že zodpovednosť vodiča a zodpovednosť prevádzateľa motorového vozidla spočíva na dvoch rozdielnych právnych princípoch. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že žalovaný 2./ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II čík. 2T/37/2013-503, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/58/2019 uznaný za vinného, že žalobkyni z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví čím spáchal nedbanlivostný trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona.

11. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené, má zato, že dôvody, ktoré žalobkyňu viedli k podaniu žaloby aj voči žalovanému 2./ nemožno hodnotiť ako svojvoľné, ani uplatňovanie daného nároku ako zjavne bezúspešné, nakoľko žalobkyňa si len osvojila na závery vyššie vyslovené z ktorých pri podaní vychádzala. Žalovaný 1./ ako prevádzkovateľ motorového vozidla, intervenient ma strane žalovaných ako poisťiteľ a ani žalovaný 2./ ako vodič pred podaním žaloby žiadnu škodu žalobkyni neuhradili. Pri podaní žaloby žalobkyňa nemohla mať vedomosť (táto otázka zostala nezodpovedaná) či žalovaný 2./ v čase dopravnej nehody plnil pracovné povinnosti alebo nie a teda či je v konaní pasívne legitimovaný. Odvolací súd vzhľadom na uvedené, vzhľadom na povahu a okolnosti sporu (škoda spôsobená pri dopravnej nehode, ktorú spôsobil žalovaný 2./) mal zato, že ide o takú mimoriadnu situáciu a výnimočnú okolnosť, že ju odvolací súd musí hodnotiť ako dôvod hodný osobitného zreteľa odôvodňujúci aplikáciu § 257 C.s.p. pre nepriznanie náhrady trov spočívajúce v okolnostiach netýkajúcich sa strán sporu. Za vzniknutej situácie by nebolo spravodlivé priznať náhradu trov konania žalovanému 2./, nakoľko hoci žalobkyňa zaviniła zastavenie konania voči žalovanému 2./ tak aplikácia § 256 ods. 1 C.s.p. priznanie trov konania úspešnému žalovanému 2./ by bola voči nej neprimerane tvrdé a nespravodlivé. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania žalovanému vzhľadom na charakter konania a predmet sporu neodporuje ani dobrým mravom.

12. Odvolací súd z uvedených dôvodov uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti (výrok III.) v zmysle § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobkyni, žalovanému 2./ nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

13. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 257 C.s.p. vzhľadom na vyššie uvedené závery tak, že žalobkyni, žalovanému 2./ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Aj napriek tomu, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná a prináležal by jej teda nárok na náhradu trov odvolacieho konania, tejto náhradu nepriznal. Odvolaciemu súdu sa javí byť rozporné so zásadou spravodlivosti a primeranosti, aby žalobkyni, úspešnej v tejto časti konania, vzhľadom na použitie § 257 C.s.p. v prípade nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, bol priznaný nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania. S poukazom na spôsob rozhodnutia o nároku na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania už nebude potrebné o výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. súdom prvej inštancie rozhodnúť samostatným uznesením.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).